

fik jo i 1897 en ny Lov, nemlig Bølleloven, som paa dette Omraade inddrog en Del Forseelser, der tidligere kun havde været Genstand for privat Paatale, under offentlig Paatale, og Forseelserne maatte altsaa nødvendigvis stige i betydelig Grad. Denne Statistik beviser altsaa ingen Ting. Selv om dens ligefrem misvisende Karakter og dens øvrige Mangler ikke fandtes, vilde den neppe bevise noget. Man maa nærmere undersøge alle disse Tal og faa dem sat i den rigtige Belysning, og det antager jeg ogsaa, at det eventuelle Udvalg vil beskæftige sig med. Det kan jo godt være, at f. Eks. et tiltagende Antal Anholdelser for Drukkenskab ingenlunde tyder paa tiltagende Drikfældighed, men tværtimod blot tyder paa en stærkere Kamp fra Samfundets og de enkeltes Side og en skarpere Moral paa dette Omraade. I alt Fald kan man ligefrem dokumentere, at Antallet her maa stige, eftersom vi jo have faaet en ny Lov, der angaar disse Forhold. Jeg vil spørge den højtærede Justitsminister, om disse 1,730 Voldsforseelser i det sidste Femaar 1897—1901 ogsaa indbefatte de Forseelser, hvori der er rejst Aktion.

Denne Statistik er altsaa ikke meget værd, den viser intet afgørende. Jeg tror, at de flestes Erfaringer gaa ud paa, at Raahed i det hele og store er i Aftagende, den er for intet at regne mod, hvad den var for en Menneskealder siden. Slagsmaal f. Eks. forsvinder i stedse stigende Grad overalt, hvor den politiske Vækkelse, den sociale Forstaaelse, Fagforeningsbevægelsen og Socialisterne trænge frem. De ældre erindrer Svendegilderne i Halvtredserne og Tredserne og i Begyndelsen af Halvfjerdserne, hvor ethvert ordentlig Svendegilde skulde ende med et Slagsmaal, uden et ordentligt Slagsmaal var der ingen rigtig Fornøjelse ved det. Der er ingen Tvivl om, at Umaadehold i Drik og brutal Opførsel var langt almindeligere den Gang end nu, og der er overhovedet neppe Tvivl om, at Menneskeheden og Samfundet med den er gaaet frem i den sidste Menneskealder lige saavel som tidligere. Det moderne Menneske er i det hele og store langt finere udviklet end tidligere Samfundstilstandes Mennesker. Der er ingen Tvivl om, at Nutidens Men-

neske gennemgaaende ikke nær hengive sig til den Voldsomhed i Mad og Drikke, i Slagsmaal, i kønslige Udskejelser, som fandt Sted i tidligere Tider. Hvis man blot har en Smule Kendskab til Kulturhistorien, vil man se dette.

Saa er der det Spørgsmaal: Hjælper det Middel, som her er foreslaaet? Hjælpe legemlige Straffe, hjælpe Prygl? I Motiverne fremsættes den Paastand, at det hjælper, det siges uden videre i Motiverne: „Den Straf, som Personer af den Natur have Agtelse for, er den legemlige Revselse, og Udsigten til denne vil formaa at holde dem fra Overfald paa Medmennesker, hvor Muligheden af en af de andre Straffe ikke vil evne det.“ Det er jo blot en Paastand og intet som helst andet. Udtalelsen er ikke i nogen Henseende belagt med Beviser, og i Slutningen af Motiverne kommer Tvivlen ogsaa frem, idet der staar, at hvis den foreslaaede Vej imod Formodning skulde vise sig ikke at føre fremad mod Maalet, vil der allerede om fem Aar være Lejlighed for Lovgivningsmagten til at foretage en Revision af Loven. Der er altsaa Tvivl fremme, og det er et Eksperiment, der foreslaas. Men jeg vil sige: Her eksperimenterer man med Menneskers Velfærd og Menneskers Skæbne. Det er et farligt Eksperiment at foretage, naar man ikke er sikker paa, at det vil lykkes. Det er et Eksperiment, der kan skabe endnu mere Raahed i Samfundet, end der efter Motiverne i Forvejen er. Men, siger den højtærede Minister i sine Motiver, det er det eneste, der hjælper over for disse Mennesker, de maa have en følelig Straf. Det ærede Medlem for Kalundborg har allerede gjort opmærksom paa, at det er tvivlsomt, om legemlig Straf er særlig følelig over for de saakaldte Bøller. Slagsmaal kan ligefrem for mange af dem være en stor Glæde, og de kunne være overordentlig haardføre over for legemlig Lidelse. Det er derfor et Spørgsmaal, om legemlig Straf virker saa særlig stærkt paa Mennesker af den Natur.

Hvordan virke Prygl, hvor vi have det? Vi have Pryglestraf i Form af Ris og Rotting henholdsvis for Børn og for unge Mennesker fra 15 til 18 Aarsalderen. Jeg staar her i min Haand med en Beretning fra det 9de nordiske Juristmøde i